

РЕШЕНИЕ

№ 16600

гр. София, 14.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. МАНОЛОВА
като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20221110117190 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е от Застрахователна компания [фирма] против К. А. С. установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 500, ал. 2 КЗ за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сума в общ размер от 1 807,00 лева, включваща сумата от 1 787 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение за отстраняване на вредите по лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №], вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 13.03.2017 г. в гр. София на кръстовището на [адрес] по вина на К. С., като водач на лек автомобил „[марка и модел]“, с рег. № [рег. №], управлявал МПС без да притежава правоспособност за това, и сумата от 20 лева, представляваща стойност на ликвидационни разноски за определянето му, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 29.09.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми по ч. гр. дело № 56219/2021 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 51-ви състав е издадена Заповед № 14431/08.10.202 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Ищецът Застрахователна компания [фирма] твърди, че на 13.03.2017 г., около 19:30 часа, в гр. София, при движение по [адрес] с посока от [адрес] към [адрес], на кръстовището с [адрес] било реализирано пътно-транспортно произшествие по вина на ответника К. А. С., като водач на лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №], собственост на Л.Х.М.. Посочва, че поради движение с несъобразена със състоянието на пътя скорост, ответникът се ударил в спрелия лек автомобил „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №], собственост на [фирма], в резултат от което на последния били причинени щети. За процесното ПТП бил съставен протокол № *****/13.03.2017 г. Твърди се, че към момента на настъпване на произшествието К. С. не е притежавал свидетелство за управление на МПС, което обстоятелство следва от удостоверение от 10.08.2018 г., издадено от СДВР съгласно което на ответника не е издавано такова, доколкото същият не е издържал изпит за придобиването

му. Застрахователна компания [фирма] твърди, че за лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №] била налице задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективирана в полица № BG/22/[№] при ищцовото дружество, със срок на валидност от 13.09.2016 г. до 13.09.2017 г., а с това и към датата на настъпване на ПТП. По силата на сключен договор за имуществена застраховка „Каско“ на МПС при [фирма] по ликвидационна преписка по щета № [№], след извършена оценка на щетите по увредения лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №], било определено и изплатено застрахователно обезщетение в размер от 1 772 лева. Поддържа се, че на основание чл. 411 КТ [фирма] предявило пред ищеца регресна претенция за възстановяване на изплатеното обезщетение, в резултат от което ЗК [фирма] образувало щета № [№] и заплатило в полза на дружеството сумата от 1 787 лева, включваща регресното вземане и 15 лева ликвидационни разноски по определянето му. Ищецът твърди, че предвид липсата на притежавано от ответника свидетелство за управление на МПС, в полза на ЗК [фирма] е възникнало регресно вземане срещу него за възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение в размер от 1 787 лева и ликвидационни разноски в размер от 20 лева или сума в общ размер от 1 807 лева, поради което претендира установяване дължимостта на същата, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане. Посочва, че за вземанията по ч. гр. дело № 56219/2021 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 51-ви състав е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, като след дадени от съда указания по реда на чл. 415 ГПК дружеството е предявило настоящата претенция. С тези доводи обосновава правния си интерес от търсената защита, като отправя искане за уважаване на предявения иск и за присъждане на сторените по делото разноски.

В депозирания писмен отговор ответникът К. А. С., чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адв. К. М. оспорва предявения иск по основание и размер. Поддържа, че по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установи по безспорен начин, че ответникът никога не е придобивал свидетелство за управление на МПС. Посочва, че единствено в този случай отговорността на последния може да бъде ангажирана от ищцовото дружество. Намира, че в случаите, при които водачът, при настъпване на ПТП, е шофирал без СУМПС, защото го е забравил или загубил като документ, последният не дължи на застрахователя връщане на сумите, представляваща обезщетение за причинените вреди на пострадалия. Ето защо счита, че установяването на това обстоятелство е от съществено значение при решаване на настоящия правен спор. В проведеното на 13.03.2023 г. открито съдебно заседание ответната страна уточнява, че по делото липсват доказателства относно момента към който ответникът не е притежавал СУМПС, нито начинът, по който е формиран размерът на обезщетението.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 500, ал. 2 КЗ за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество вземания, удостоверени в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. дело № 56219/2021 г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви. Съдът, като съобрази, че препис от заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК – при събрани и удостоверени данни, че длъжникът не живее на последно регистрираните си постоянен и настоящ адрес, а установителният иск е предявен в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, във връзка с дадени от съда указания по реда на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, намира процесната установителна искова претенция за процесуално допустима и предявена при наличието на правен интерес от търсената защита.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 2 КЗ застрахователят има право да получи

платеното обезщетение заедно с платените лихви и разноски от лицето, управлявало моторното превозно средство, когато последното не притежава правоспособност за управление на съответната категория моторно превозно средство, или на което временно е отнето свидетелството за управление на моторното превозно средство.

Следователно, възникването в полза на ищеца на процесното регресно вземане е обусловено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, наличието на следните материални предпоставки (юридически факти): настъпването на застрахователно събитие, за което ищецът носи риска по силата на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за ПТП водач, който към момента на управление и на реализиране на ПТП не е притежавал правоспособност за това, удостоверена със свидетелство за управление на МПС (неправоспособен), причинени вследствие на деянието вреди, размерът на вредите, както и, че същото е виновно и противоправно; в изпълнение на задължението си ищецът да заплатил застрахователно обезщетение на застрахователя по имуществена застраховка „Каско“ на пострадалото от ПТП лице.

Съобразно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината се предполага и на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД не подлежи на доказване.

При установяване на горепосочените обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже наличието на основание за изключване или намаляване на отговорността му в т. ч. , че е притежавал правоспособност за управление на МПС (СУМПС), както и, че е погасил претендираното вземане в случай, че твърди това.

С проекта за доклад по делото, обективизиран в определението от 04.02.2023 г. и обявен за окончателен такъв, предвид липсата на проведено оспорване от страните, съдът е отделил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че на посочените в исковата молба дата и място – на 13.03.2017 г. в град София на кръстовището на [адрес] е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „[марка и модел]“, с рег. № [рег. №], управляван от ответника К. С., чиято гражданска отговорност е била застрахована при ищеца, и лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №].

Съдът, при анализ на събраните по делото писмени доказателства в тяхната съвкупност и взаимовръзка и конкретно материалите, част от приетата по делото административно-наказателна преписка № [№]/06.04.2017 г. пред СДВР и съдържащите се в нея преписи от акт за установяване на административно нарушение от 13.03.2017 г., съставен от служител при ПП при СДВР, наказателно постановление № [№], връчено по чл. 58, ал. 2 ЗАНН с отразяване за влизането му в сила на 02.05.2017 г., протоколи за ПТП № ***** и № [№] от 13.07.2017 г., съставени от полицейски служител при СДВР и подписани от участниците в ПТП, в т.ч. и от ответника по делото К. А. С. – като участник 1 и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, приема за установено, че процесното ПТП е настъпило при следния механизъм: на 13.03.2017 г., около 19:30 часа, водачът на лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №] – ответникът по делото К. А. С., движейки се по [адрес] откъм [адрес] и в посока [адрес], при ул. „К.Б. Г“, поради управление на автомобила с несъобразена скорост със състоянието на пътното платно – мокра пътна настилка, реализира ПТП, като се удря в намиращия се пред него и спрял лек автомобил „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №], който вследствие от удара се измества напред и се удря в спрелия пред него лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №].

За да достигне до този извод, съдът на първо място взе предвид данните, отразени в съставените два констативни протокола за ПТП от датата на реализирането му – 13.03.2017 г., останали неоспорени от участниците в процеса, изготвени от органите на МВР в кръга на възложените им правомощия. Действително, доколкото в процесния случай протоколите са съставени въз основа на данните на водачите, участници в ПТП и не съдържа удостоверително изявление на съставителя относно обстоятелствата, при които е

реализирано произшествието, то последните не се ползват с обвързваща доказателствена сила относно истинността на направените пред съставителя изявления на водача. Така съставените протоколи по реда на Наредба № I-167 от 24.10.2002 г. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторни превозни средства, обаче съставляват официален свидетелстващ документ, който се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното изявление на длъжностното лице – съставител, тъй като представлява заключение относно факти, които последният не е възприел пряко.

Същевременно съдът съобрази, че протоколите за ПТП от 13.03.2017 г., в частност протокола, касаещ участието на л.а. „[марка и модел]“, са подписани и от ответника К. А. С. – обстоятелство, неоспорено по делото, в качеството му на участник в произшествието, като по този начин същият е удостоверил съгласието си с описания в протокола механизъм на настъпване на ПТП, а именно поради движение на управлявания от него лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №] със скорост, несъобразена със състоянието на пътя, при което реализира ПТП с намиращия се пред него в спряло състояние лек автомобил „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №]. Това изявление на ответника, обективизиращо неизгодни за него обстоятелства, се ползва с висока доказателствена стойност в настоящия процес, като в случая се подкрепя и от събраните писмени доказателства и от заключението на съдебно-автотехническата експертиза, съгласно изискването на чл. 175 ГПК.

Съдът анализира удостоверените в протокола за ПТП № ***** от 13.03.2017 г. и в обективизираната в същия схема № 76 обстоятелства относно механизма на настъпване на произшествието във връзка с останалите писмени доказателства по делото – уведомление за щета от 17.03.2017 г. от третото за процеса лице И.Р. по полица [№] Каско + до [фирма], както и материалите, съдържащи се в приобщената административно-наказателна преписка и в частност писмени декларации от 13.03.2017 г. от другите участници в процесното ПТП – И.Р. и В.Й., данните от които източници безпорно потвърждават отразеното в протокола относно датата, мястото и начина на реализиране на процесното пътно-транспортно произшествие. В уведомлението за щета лицето Рангелов е посочило, че на 13.03.2017 г. в град София на [адрес], в населено място, след като спрял управлявания от него автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №] в колона от други такива, и докато последното било в спряно състояние за изчакване при червен сигнал на светофара, бил ударен от водача на друго МПС, като вследствие от удара самият той ударил спрялото пред него МПС. В декларациите от датата на процесното ПТП – 13.03.2017 г. лицата И.Р. и В.Й. са отразили, че в процесния ден и място – на [адрес] управляваните от тях автомобили, съответно: „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №] и „[марка и модел]“ се намирили в спряло състояние с използване на спирачна система, в колона от автомобили, в средното платно за изчакване на разрешителен сигнал на светофара и една зад друга – л.а. „[марка и модел]“ зад л.а. „[марка и модел]“ на дистанция, при което трети лек автомобил – „Н.“ се удря в л.а. „[марка и модел]“, а последното вследствие от удара в спрелия пред него л.а. „Д.“. В декларациите и двамата водачи са посочили, че пътната настилка е била мокра, с лек наклон в посока на на движението. В настоящия случай съдът кредитира данните, отразени в тези писмени доказателства, въпреки че в процеса водачите на другите участващи в процесното ПТП леки автомобили не са разпитани като свидетели и възприетото от тях не е разказано в показания пред съда. Независимо от това, изявленията им в писмен вид, дадени за пред полицейските контролни органи и непосредствено след инцидента, подкрепят данните, установени от останалите писмени доказателства, в частност от протоколите за ПТП.

Наред с това, тези обективни данни в частта относно механизма на настъпване на произшествието се допълват и подкрепят от изводите на вещото лице по приетата по делото съдебно-автотехническа експертиза, достигаща до извод, че поради движение с несъобразена скорост с мократа пътна настилка водачът на л. а. „[марка и модел]“ с рег. №

[рег. №] – ответникът К. А. С. се блъска с предната си част в спрелия пред него л. а. „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №], който престоява в средната лента на [адрес] на червен сигнал на светофара на кръстовището с [адрес], който автомобил от своя страна вследствие от удара се задвижва и премества напред, като се удря в спрелия пред него трети л.а. „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №], управляван от лицето В.Й..

Ето защо, формирайки изводи си относно механизма на настъпване на процесното ПТП, съдът анализира удостоверените в протокола за ПТП обстоятелства във връзка с приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, от което се установява, че произшествието се е осъществило именно по отразения от съставителя му и в уведомлението за щета до [фирма] начин, описан по-горе.

Между страните не е спорно обстоятелството, че към момента на реализиране на процесното ПТП – 13.03.2017 г. гражданската отговорност на водача на л.а. „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №] е била застрахована при ищцовото дружество ЗК [фирма], който факт следва и от приетите по делото заверено копие от застрахователна полица - дубликат № BG/22/[№]/13.09.2017 г. с период на покритие от 13.09.2016 г. до 13.09.2017 г. със застраховател ЗК [фирма] и справка от информационната система на „Гаранционен фонд“.

Съдът, анализирайки събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и взаимовръзка, намира, че процесното ПТП е настъпило именно поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – ответника К. С., като от една страна взема предвид отразеното в протокола за ПТП от 13.03.2017 г., подписан и от ответника, подкрепящо се от отразеното в декларациите на другите двама водачи и в уведомлението за щета. От друга страна, вината на водача на застрахования при ответника автомобил се установява и от материалите по административно-наказателната преписка по описа на СДВР, според които по отношение на него е взето административно отношение за допуснато нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДВП, като с влязло в сила наказателно постановление № [№] от 06.04.2017 г. му е наложено и административно наказание за това.

В случая, установеното поведение на водача К. А. С. несъмнено покрива вмененото му нарушение на правилата за движение по пътищата, тъй като, при избиране на скоростта на движение същият не се е съобразил със състоянието на пътя – мокра пътна настилка, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие – в случая спрелия на пътното платно лек автомобил „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №] и по този начин е реализирал процесното ПТП.

Съгласно разпоредбата на чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ с договора за застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

В настоящия случай събраните по делото писмени доказателства сочат, че процесното ПТП е настъпило при действието на влязъл в сила застрахователен договор по застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в посочената по-горе и отразена в протокола за ПТП застрахователна полица.

Изяснява се също, че вследствие от реализираното ПТП по л.а. „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №] са настъпили конкретни щети, следващи както от отразеното в протокола за ПТП № ***** от 13.03.2017 г., така и от уведомлението за щета от 17.03.2017 г., от представения и приет по делото опис заключение по щета № [№] от 17.03.2017 г., изготвен от експерт при [фирма] и съдържащ описание на увредените детайли по л.а. „[марка и модел] С.“, застраховано при дружеството по имуществена застраховка „Каско+“ и снимков материал към същото, и подкрепени от изводите на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, което като компетентно и обективно изготвено, съдът

кредитира. От заключението се установява, че отразените в описа на застрахователя и протокола за ПТП щети по процесния автомобил се намират в причинна връзка с настъпилото на 13.03.2017 г. произшествие в гр. София, като същите – лйсна средна част предна броня, капак багажник, десен стоп, ляв стоп, облицовка задна броня, лйсна задна броня, лйсна задна броня средна, лйсна лява броня, панел заден ляв, панел заден десен, облегалка предна дясна седалка, престилка задна, под багажник, уплътнение капак, водач задна броня десен, водач задна броня ляв, кора багажник дясна, основа стоп десен, съответстват на описания в протокола за ПТП от 13.03.2017 г. механизъм. Съгласно заключението необходимата стойност за възстановяване на вредите по л. а. „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №], определена по средни пазарни цени от стойността на частите, боята и труда, възлиза на сумата от 2 272,74 лева.

Между страните не се спори, че ищецът ЗК [фирма] е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 1 787 лева в полза на [фирма] по ликвидационна преписка по щета № [№], в качеството му на застраховател по имуществена застраховка „Каско +“ на увредения л.а. „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №], вследствие от реализиране на регресната му отговорност на основание чл. 411 КЗ – като застраховател по гражданска отговорност на виновния за ПТП водач, включваща сумата от 1 777 лева застрахователно обезщетение и 15 лева ликвидационни разноси по определянето му, за което свидетелстват и представените преводни нареждания за кредитен превод (л. 23 - л. 24 от делото) от 23.05.2018 г. и от 22.05.2018 г. съгласно опис на задължения на [фирма] към [фирма] (л. 20 – л. 23 от делото) и въз основа на предявена регресна покана от [фирма], с оглед изплатено от последното застрахователно обезщетение в полза на [фирма], като собственик на увредения автомобил, съгласно нареждане за групово плащане от 15.09.2017 г.

Изясни се, че възникването в полза на ищеца на регресното вземане по чл. 500, ал. 2 КЗ е обусловено от установяване на обстоятелството, че лицето, управлявало моторното превозно средство – в случая ответникът К. С. не е притежавало правоспособност за управление на съответната категория моторно превозно средство.

В случая, от отразеното в процесния протокол за ПТП № ***** от 13.03.2017 г. се установява, че към този момент виновният за ПТП водач – К. С. не е представил свидетелство за управление на МПС. Това обстоятелство следва и от вписаното в съставените на ответника АУАН № [№] от 13.03.2017 г. и носещ неговия подпис – обстоятелство неоспорено в процеса, и в обсъденото наказателно постановление, с което на същия е наложено и административно наказание заради допуснатото нарушение на чл. 150 ЗДвП. Съгласно посоченото в АУАН към момента на процесното ПТП ответникът е представил свидетелство за управление на МПС категория С, издадено от И. и валидно до 16.02.2021 г., откъдето следва, че последното не касае категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, а именно категория В – арг. чл. 150а, ал. 2, т. 6 ЗДвП, каквото не се спори, че е управляваният от него автомобил „[марка и модел]“. Този извод се подкрепя и от приетото по делото удостоверение от 10.08.2018 г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“, удостоверяващо, че ответникът К. А. С. не е издържал изпит за придобиване на свидетелство за управление на МПС, като на лицето не е издавано СУМПС. Това обстоятелство е отразено и в издаденото наказателно постановление, влязло в законна сила.

С оглед изложеното, съдът достига до извод, че към датата на процесното ПТП – 13.03.2017 г. ответникът К. С. не е притежавал правоспособност за управление на моторно превозно средство от категория В. В тази връзка съдът съобрази, че съгласно чл. 161, ал. 1 ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено и когато: 1). държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6

към конвенцията; 2). държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3). свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4). свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5). свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

В настоящия случай, по делото, от ответната страна не са изложени твърдения и не са ангажирани доказателства, от които да се установи, че спрямо ответника К. С. е налице някоя от посочените хипотези, предвид описания в съставения АУАН като представен от него документ – СУМПС (Driver License) кат. С, издаден от Република И.. Не се установява този документ да е бил придружен с легализиран превод на български език, съответно да отговаря на останалите условия за валидност, въведени с разпоредбата. Наред с това, отново следва да се посочи, че изискването на чл. 161, ал. 1 ЗДвП за валидност на СУМПС, издадено в друга държава, е да е от съответната категория, което в случая не е налице, доколкото управляването от ответника МПС е от категория В, различна от категорията, отразена в посочените материали, за който е представеният от него документ.

Предвид всичко изложено дотук, съдът приема, че е налице основание за реализиране на процесната регресна отговорност, тъй като към момента на процесното ПТП от 13.03.2017 г. ответникът е управлявал моторното превозно средство без да притежава правоспособност за управление на съответната категория моторно превозно средство.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 2 КЗ в този случай застрахователят има право да получи платеното обезщетение, заедно с платените лихви и разноски.

В настоящата хипотеза, при определяне размера на застрахователното обезщетение, съдът съобрази съдебната практика, постановена от ВКС при действието на отменения КЗ, но актуална и при действащия такъв, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО). Ето защо, съдът приема, че именно изчислената по този начин стойност се явява обективен критерий за действително причинените вреди.

От заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза се установи, че необходимата стойност за възстановяване на щетите по л.а. „[марка и модел] С.“ с рег. № [рег. №], настъпили вследствие от процесното ПТП, възлиза на сумата от 2 272,74 лева.

В настоящия случай, ищецът претендира вземане в размер от 1 787 лева, който е по-малък от действителния размер на вредата, поради което предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 500, ал. 2 КЗ за признаване на нейната дължимост от ответника се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло, както и по отношение на сумата от 20 лева, представляваща ликвидационни разноски по определяне на дължимото застрахователно обезщетение, представляващ направен обичаен разход от ищеца за приключване на застрахователната щета.

Върху главницата е дължима и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 29.09.2021 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноски:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. При този изход на спора –основателност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да се присъди сумата от 86,14 лева – разноси в производството по ч. гр. дело № 56219/2021 г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви състав за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и сумата от 666,14 лева – разноси в настоящото производство за държавна такса, депозити за особения представител на ответника и за съдебно – автотехническата експертиза и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя - ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, както и липсата на особена фактическа и правна сложност на делото, характеризиращо се с обичайна продължителност.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] против К. А. С., с ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: [адрес] иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 500, ал. 2 КЗ, че К. А. С. дължи на [фирма] **сума в общ размер от 1 807,00 лева**, включваща сумата от 1 787 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение за отстраняване на вредите по лек автомобил „[марка и модел]“ с рег. № [рег. №], вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 13.03.2017 г. в град София на кръстовището на [адрес] и [адрес] по вина на К. С., като водач на лек автомобил „[марка и модел]“, с рег. № [рег. №], управлявал МПС без да притежава правоспособност за това, и сумата от 20 лева, представляваща стойност на ликвидационни разноси за определянето му, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 29.09.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми по ч. гр. дело № 56219/2021 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 51-ви състав е издадена Заповед № 14431/08.10.202 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА К. А. С., с ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: [адрес] на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК да заплати на [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], сумата от **86,14 лева**, представляваща сторени разноси в производството по ч. гр. дело № 56219/2021 г. по описа на Софийски районен съд, I-во ГО, 51-ви състав и сумата от **666,14 лева**, представляваща сторени разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____